

Desiata nedela v období cez rok B

Mk 3, 20 – 33

9. júna 2024

Milé sestry a bratia v Kristovi

Hovorí sa, že ešte nikdy nemali ľudia k sebe navzájom tak blízko. Aspoň čo sa technickej stránky týka. Môžeme spolu komunikovať kdekoľvek na svete, ak je potrebné, vieme sa dostať na hociktoré miesto na svete, spájajú nás telekomunikačné siete a vzájomná informovanosť.

Ale s touto blízkosťou zároveň rastú aj vzájomné nedorozumenia. Problém nie je v tom, že by nám chýbal spoločný jazyk. Skôr nám prekážajú vzájomné rozdiely – kultúrne, názorové, ekonomické, náboženské alebo aj rasové. Skutočné porozumenie zostáva otázkou v tom menšom, lokálnom, ale i vo väčšom, celosvetovom merítku. Ako sa máme v tejto situácii zachovať? Čo môžeme urobiť?

Ježiš Kristus nás vyzýva k otvorenosti voči druhým. Ukázal nám, že otvorenosť voči Bohu i voči druhým ľuďom je vecou ozajstnej žitej viery, je hodnotou božieho kráľovstva. On sám si všímal aj tých na okraji. Prinavracal do spoločenstva aj tých, ktorí nejakým spôsobom boli handicapovaní, vylúčení – či už svojimi chorobami, alebo aj chybami a hriechmi z vlastnej minulosti. Ježiš choroby liečil, hriechy odpúšťal a rovnako vyhánal zlých duchov. Preto za ním išli veľké zástupy, počúvali jeho slová a nechávali sa uzdravovať zo svojich chorôb – fyzických aj duchovných.

Napriek tomu narazil na odpor. U jeho blízkych sme to ešte mohli pochopiť – mali obavy, možno žiarlili na zástupy, chceli ho mať viac pre seba. Ale jeho nepriatelia zaútočili na Ježiša rafinovanejšie: vyhlásili ho za posadnutého, za spriahnutého so zlým duchom. Tým naznačili, že ho netreba počúvať, že je zbytočné, ba až škodlivé s ním sa aj rozprávať. Označenie za posadnutého, za spriazneného so zlým duchom znamenalo koniec vzájomnej komunikácie.

Ježiš sa bránil – poukazoval na skutky, ktorými bojoval so zlom, spomína ako vyhánal zlých duchov, liečil posadnutosti. Obvinenie zo spolupráce so zlým duchom bolo nielen nelogické a zároveň tento hriech zákonníkov nazval hriechom proti božiemu duchu. Pretože tento hriech ich uzatváral pred Bohom i inými, ktorí potrebovali Ježišovu pomoc. Bol to hriech, ktorý rozleptával spoločenstvo, spoločnosť. Podľa Ježiša sa takýto hriech proti božiemu duchu neodpúšťa, pretože taký človek sa už sám uzavrel pred komunikáciou s Bohom i s druhými. Kto v tomto hriechu zotrúva, môže si aj myslieť že má pravdu, ale práve prekračuje základnú hranicu, ktorá ho oddeľuje od Boha.

Ježiš Kristus aj nás, aj mňa chce viesť k tomu, aby sme sa neuzatvárali voči druhým ľuďom, ani voči Bohu. Aby sme nestratili nádej, že raz nájdeme spoločnú reč aj medzi rôznymi skupinami v dnešnom svete. Síce nateraz to zostáva skôr výzvou. Je ale nádej, že ak sa nám to nedarí dnes, možno to dokážeme zajtra, je nádej, že raz to zvládneme. Nesmie nám ale chýbať základná otvorenosť voči tým druhým. Je zlé, ak sa pred sebou uzavrieme, ak už spolu ani nechceme hovoriť.

Ježiš hovorí, že druhí ľudia majú byť našimi bratmi, sestrami, napriek tomu, že nie sme pokrvnou rodinou. Každý, koho Boh poslal na tento svet, nám má byť blízky - každý, kto už svojou existenciou plní božiu vôľu.

Uvedomme si, že z Ježišovho pohľadu nestačí, aby sme sa len usilovali o svoju vlastnú spásu - o záchranu seba ako jednotlivca. Podľa Ježiša máme vytvárať aj nové spoločenstvo. V týchto dňoch si pripomíname 100 výročie úmrtia židovského spisovateľa Franza Kafku. Jeho myšlienky oslovili aj mnohých kresťanov. V jednom zo svojich aforizmov nechal zaznieť otázku, či ešte máme nejakú nádej, či je ešte vo svete nejaká nádej. A v odpovedi na túto otázku nechal zaznieť myšlienku, že vo svete je plno nádeje, ale nie pre nás. Ako tomu môžeme rozumieť? Bolo to len vyjadrenie Kafkovej skepsy a pesimizmu? Myslím, že tomu aforizmu môžeme rozumieť aj tak, že nádej tu nie je, pokiaľ si ju chceme len uchmatnúť sami pre seba – na úkor tých druhých. Ale naopak je plno nádeje, pokiaľ sa k nej vieme dostávať cez tých druhých, či práve cez nich, pokiaľ vieme nádej hľadať aj pre iných. Vtedy je nádej aj pre nás. Vtedy môže nádej zachrániť aj naše životy.

Ježiš Kristus aj nás vyzýva k väčšej otvorenosti voči druhým i voči Bohu. Robí tak aj v dnešnom globalizovanom svete akoby nám chcel pripomenúť: nespoliehajte sa príliš len na techniku. Ako kresťania máme byť nositeľmi živej nádeje. Priekopníkmi vzájomného porozumenia. Nie úzkeho - len pre tých čo patria k nám, máme byť priekopníkmi širšieho porozumenia, ktoré vzniká cez otvorenie sa voči druhým.

Snažme sa a učme sa tomu aj v našom spoločenstve.

Viliam Arbet